

TIDEVARVET

En ansvarig ministär.
Ledande artikel.

Sexuell hygien.
Tre tävlingsskrifter
av Dr. Anders Adler-Svedberg.

Två brev från England:
London före valet.
Av Ulf Brandell.

Kvåkarna och fredsrörelsens valmanifest.

Brüning II och Harzburg.
Regeringskådet i Tyskland.
Av Helge Heerberger, Berlin.

Konsten och motiven.
Veckans utställningsgrönd.
Av Lilly Arrhenius.

Bilaga medföljer.

Barnen i Lybeck. Brüning II och Harzburg.

En process i Lybeck mot vissa läkare i chefställning tilldräger sig för närvarande stor uppmärksamhet. Anledningen är de dödsfall av späda barn, som förra året ägde rum efter det barnen hade undergått s. k. Calmette-vaccination. Det finns tre huvudanklagade. D:r Alstaedt, som tydligen utfört vaccinationen ifråga, professor Deyke, som tillverkat vaccinet och hans biträde sköterskan Anna Schutze. Det ursprungliga preparatet hade den förstnämnda läkaren fått direkt från Calmette i Paris och överlämnat till Deyke.

När dödsfallen började, tillställes en undersökningskommission, vars utredning betydligt försvårades genom att professor Deyke genast förstörde vaccinförrådet, som han själv säger instinktivt för hindrande av flera dödsfall. Det är lätt att förstå icke endast föräldrarnas försvinnande och vrede utan även den allmänna upphetsning, som grep stadens innevånare. Man vände i första hand sina misstankor mot det ursprungliga ifråga från Paris erhållna originalpreparatet. Men Calmette förklarade kategoriskt att det var uteslutet att hans preparat bar skulden, och faktum kvarstod att de döda barnen icke behandlats med det original-Calmette preparat utan med i Lybeck framställda. 76 barn hade avlidit, utgörande 30 % av de vaccinerades antal.

Vari består nu denna Calmette-vaccination? I kampen mot tuberkulosen utgör barnprophylaxen ett oomordentligt viktigt led. Det vill säga att på ett eller annat sätt hind-

ra, att det nyfödda barnet genast blir infekterat, ty praktiskt taget kan man säkerligen säga, att tuberkulosmitta ej går i arv. Man kan skilja de nyfödda barnen från hem där tuberkulos hotar, och placera dem i barnhem eller hos därtill lämpliga och villiga familjer. Genom Nationalföreningens mot tuberkulos försorg har i vårt land, ett icke litet antal barn på detta sätt räddats undan smittokällan.

Men det finns också en annan väg och det är att skaffa barnen sett biologiskt skydd, ungefär som vanlig vaccination skall skaffa ett sådant skydd mot koppsjuttet. — Det är den kände franske vetenskapsmannen Calmette, som tillsammans med sina medhjälpare experimenterat med denna vaccin, kallad B. C. G.

Den utgöres av tuberkelbaciller från nötkreatur, odlade på ett särskilt sätt under många år, varigenom de fått den beskafheten att icke kunna åstadkomma tuberkulos på barnet ifråga, men väl detta biologiska skydd. Omfattande undersökningar äro gjorda som visa medlerts ofarlighet. Vaccinationen utföres på så sätt att barnet inom de tio första dagarna av sitt liv får intaga en kvantitet av vaccinen blandad med mjölk eller sockervatten i en tesked. Enligt professor Calmettes uppgift har redan över en miljon barn behandlats härm med de bästa resultat.

Nationalföreningen mot tuberkulos har även i vårt land ansett det som sin skyldighet att söka pröva medlet. Icke dess oskadlighet, ty den an-

Rikskansler Brüning med sin nya regering har segrat i tyska riksdagen. Efter en ovisshet, som in i det sista höll spänningen inför regeringens öde vid liv, vann han riksdagens stöd med en majoritet på 24 röster. Ett anspråkslöst tal, men tillräckligt. Riksdagen är nu ajournerad till i februari, rikets ledning ligger under tiden i Brünings hand. Emellertid kan ingen säga, att den tyska framtiden endast med detta ter sig klar och riksrikt. Den vulkaniska mark, som ytterlighetspartierna bildat, kan ännu bereda överraskningar av hotande slag. Läget sådant det ter sig från tyskt horisont, skildras här nedan av Tidevarvets medarbetare i Berlin, Helge Heerberger.

"Nationella oppositionen" slår ett stort slag.

Kort efter Lavalis och Briands besök i Berlin, vilket kanske inte var av så välgående betydelse som den regeringsvägliga tyska pressen velat göra gällande, men vilket dock öberstridligen var ett steg framåt på folkförensinnings väg — är ett ögonblick, då till följd av engelska pundets fall både i Europa och Amerika åtgärder börjat vidtagas, som kunna leda även till Tysklands räddning — just vid det tillfället fann den s. k. »nationella oppositionen» tidpunkten lämplig för att slå ett stort slag och frambesvärja en regeringskris. Inte att undra på — den »nationella oppositionen» lever på de mörka tiderna, den allra minsta lilla ljusning väcker livligaste oro i dess led och manar till snabb handling. Och man har handlat snabbt.

Hugenberg stod redo för makten.

Rikspresident Hindenburg, hos vilken sedan riksdagen trätt ur funktion, avgörande lög, har utsatts för häftiga påtryckningar från det hållet — påtryckningar, som inte förblevo utan verkan. Hindenburg mottog Hitler i förtroligt audiens, och han låt Brüning veta, att han inte skulle ha något emot, om denne efterträddes av en annan. Det var tack vare Hindenburg som, kort efter Curtius' utträdde, hela kabinettets demission ägde rum. Om inte Brüning lyckats samla ett nytt kabinett, skulle Hindenburg varit villig att överlåta makten till den väntande Hindenburg, Brüning lyckades. Kabinettet Brüning II skiljer sig ju inte nämnvärt från det förra — den viktigaste förändringen är den, att den reaktionära försvarsminister Groener nu också övertagit inrikesministeriet. Det var inte Brünings förtjänst, att ej flera förändringar ägde rum. Han gjorde energiska försök att vinna »promentia personligheter» ur storindustrien — men samtliga herrar sade nej, ty den »nationella oppositionen» hade gjort grundligt arbete och var-

nat alla från att binda sig vid Brüning, som ämte mera ägde rikspresidentens förtroende och vars dag med all säkerhet vore räknades.

En stormig mönstringsdag i Harzburg.

Tyska folketpartiet, som för länge sedan glömt bort, att det en gång haft Stresemann till sin ledare, har officiellt anslutit sig till den »nationella oppositionen», vilken med denna förstärkning och tillsammans med sina trogna bundsförvanter kommunisterna, utgör ungefär precis halva riksdagen.

Vad som bleve Tysklands öde, i fall verkligheten den »nationella oppositionen» komme till makten, har man tydligare än någonsin fått klart för sig, sedan den förra söndagen med pukor och trumpet mött upp i Harzburg. Hitlers, Hugenberg och Stahlhelms soldater paraderade inför prinsar, generaler och entusiastiskt jublande anhängare. Man höll kända, fosterländska tal och fattade resolutioner och misshandlade olikåttänkande, som alltid vid dylika tillfällen. Man dömdo både »marxism» och Brüning till evig eld och förtog visligen, vad som skulle ske, sedan man själv kommit till makten. F. d. riksbankspresidenten Schacht fanns naturligtvis med och höll ett anförande, i vilket han förklarade riksbanken för bankrut och staten för en bedrögare — ett anförande, som i fall det publicerats i en tidning, oelbärt skulle lett till densan förbudande, på grund av högförräderi. Att man i Harzburg också bedradsa sin »slealitet» är självfallet — det har blivit vana på senare tid. Men det är inte lätt att tro på den saken, efter judeprogramerna på Kurfürstendamm och sedan för någon vecka sedan den nationalsocialistiske riksdagsmannen Stöhr — utan att det väckt några protester i det egna läget — förklarade, att då nationalsocialisterna kommit till makten, skulle det bli »hampus i hampa».

Brünings väg måste gå åt vänster. Brüning har ingalunda visat sig fullkomlig, han har begått många och svåra fel, han har med oförblött svaghet gett efter för storindustrins poekande krav — men hans vilja har dock varit god, det torde ingen objektiv betraktare kunna bestrida, och det finns många sämre att sätta i hans ställe, men för närvarande knappast någon bättre.

Brüning har väl nu fått klart för sig, att han ingalunda kan räkna på stöd från högerhåll, och hans väg måste leda åt vänster. Splittringen inom socialdemokratiska partiet, som nyligen ägt rum, var en alarmsignal. Socialdemokraterna kunna inte gå med på några flera arbetarfientliga

(Forts. å sid. 4.)

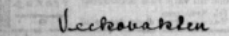
Vad har hänt?

EN OMFATTANDE VAPENSMUGGLING i fascisternas läger, där också ett antal officerare äro inblandade, är under utredning i Stockholm. Vederbörande ha erkänt smuglingen från Tyskland av ett eller annat 100-tal pistoler. Dessa ha införts sönderplockade och senare satts upp i Sverige. Ett parti på 300 pistolpatroner har hittats i Liljanskoogen. Vilket sätts i samband med polisundersökningen. Vapensmugning, som ägde rum 1927, ingick — efter vad det tycks — i förberedelserna för en motattack mot befärade kommunistiska orofigheter.

DE NORSKA KOMMUNALVALEN ha börjat. Första sammanräkningen, omfattande c:a hälften av Norges kommuner och företrädesvis landskommuner, visar ett nedgång för arbetarpartiet med omkring 130 representaters förlust. Kommunisterna äro i stort sett förintade. Samtliga borgerliga partier ha gjort vinster. Kommunvalen fortsätta och avslutas med Oslovalen den 7 december.

ARBETSLÖSHETEN I FÖRENTA STATERNA har framträngt en intensivare diskussion än någonsin om möjligheterna av arbetslöshetsförsäkring, statliga, kommunala eller blott privata hjälpåtgärder. The New Republic meddelar att enbart i Detroit dör en människas hunger var 7 timme. De arbetslösa landsvägsvandrarerna tilltålas numera i vissa utsträckning, att »hänga på järnvägsstegen. Men olycksfallen äro talrika till följd av dessa människors försvagade tillstånd. »Vi överskatta inte eländet om i uppväskta antalet dödsfall av svält till 100 om dagen i hela landet», säger tidsningen — »sunder Amerikas ekonomiska system».

För Sveriges vidkommande är en sådan statistisk otänksam. Det skulle aldrig tillåtas gå så långt hos oss. Nu gäller det endast att kraftigt ingripa till nödens avhjälpande och utan tvivel kommer det svenska systemet att lyckas med detta.

De två ankaren.

Japan intränger på icke alltför hållbara skäll på kinesiskt område och företar där krigiska handlingar. Kina vänder sig till Nationernas förbund med anhängan om dess förmedling vid en fredlig lösning av konflikten. Rådet träder i aktion, men Japan vägrar erkänna att ett läge föreligger som berättigar medling av rådet och förbehåller sig att klara ut saken själv.

Rådet ger sig emellertid icke. Och det händer något som blott för ett år sedan avvisades som en omöjlighet: Amerika tar ställe i Rådet för att gemensamt med rådsmedlemmarna sätta in all kraft på att undvika krig och förma parterna till en fredlig avveckling av konflikten. Japan protesterar och begär att Amerikas samarbete med Förbundet skall föregås av en juridisk utredning om det formellt riktiga i detta steg. Ty Japan vill inte ha denna eniga front emot sig.

Nu säger hela världen: där ser man hur litet Nationernas förbund förstår om två stridande parter, där ser man vad underskriften på Kelloggpackten betyder när nationella intressen stå på spel! Där ser man att utan militära och ekonomiska sanktioner får man intet inflytande på en krigig nation.

I åratl har det diskuterats hur man skall göra, om en stat inom

Folkförbundet börjar krig med en kamrat. Man har talat om svårigheterna att definiera angrifaren och kommit där hän att angrifaren är den som vägrar att underkasta sig medling och skiljedom. Här är nu ett sådant klart fall.

Kina förklarar sig villigt att underhandla.

»Förbundspakten och Kelloggpackten äro de två ankare vid vilka vi förtöjt vårt statsveck och vi hoppas att med deras hjälp rida ut stormens», sade Kinas representant vid rådsmötet. Skall Japan ta på sig ansvarvett att klart och tydligt träda upp som angrifare och löffesbrytare? När detta skrivs vet man icke utgången, men man vet så mycket som att Japan tvekar att ta det yttersta steget. Där har dock kommit in en ny maktt i världen, ett nytt motstånd, ett nytt sätt att se på den handling som fordom var naturlig och respektabel: att förklara krig.

Japans hållning bleve säkerligen lättare att förstå, om man kände det inrikespolitiska spelet bakom dess uppträdande. Även där bryta sig gamla och nya åskådningar och det är de nationalistiska och krigiska grupperna som vilja stärka sin ställning genom att driva landet i krig. Japan har fört litet för många segrerrika krig under detta århundrade.

Har Ni prövat Råkostbodens specialiteter?

PONTONJÄRGATAN 21
KONTORSLUNCH å kr. 1.—
»FLYTANDE RÅKOST» i pressade örtsaffer alla slag.
KRYDDOR: selderisall, curry, paprika, dragon, körvel m. m.
Ring Kungsholmen 351 33.

Barnen i Lybeck.

(Forts. fr. sid. 1).

ser man bevisad, utan om den verkligen medfår detta åstundade skydd. Verksamheten tog sin början 1927 och minst 5 tusen svenska barn äro Calmette-vaccinerade med utmärkt resultat enligt Nationalförbundens uppgifter. Barnen ha fått medlet genom diäpanskröteriska eller barnmoriska. Föräldrarna ha naturligtvis givit sitt samtycke.

Men hur har olyckan i Lybeck kommit till stånd. Sköterskan fråga har ej begått något fel. Det är ådagalet. Läkaren, som utlämnade medicinen har litat på framställaren och han, professor Deyke, har nu inför rätten påtagit sig all skuld. Dock icke på det sätt som misstänkts, nämligen att han skulle ha blandat in levande tuberkulobaciller från människa i medlet. Utan han tror på — ven plötslig virulensstegrings.

Hur som helst, det är visat att Deyke icke följt Calmettes anvisningar vad odlingen beträffar. Denna »virulensstegrings» må nu bero på det ena eller det andra. Det faller i varje fall ett fruktansvärt ansvar på den arme professorn.

Det visar, vilken oerhörd makt, som genom den moderna vetenskap anförts läkarkåren och allmänhetens ringa förmåga att kontrollera dess verksamhet. Vad Sverige beträffar, så torde man ej här behöva hässa någon oro för metoden fråga. Tillverkningen är starkt kontrollerad, men det är en annan fråga, om icke i många fall, där en av föräldrarna har tuberkulos, det vore bättre de avstodo från att sätta barn i världen. Och Nationalföreningen ginge in för att ge dem vederhäftig upplysning på denna punkt.

Ada Nilsson.

Bränning II och Harzburg.

(Forts. fr. sid. 1).

Åtgärder — det skulle vara identiskt med själva uppgifvelse.

En hård vinter står för dörren — den hårdaste, bifrittaste vinter sedan människans. De förtäta vinter har föga skett för nödens förebyggande. Den privata välförhållena är synnerligen otillräcklig. Om inga effektiva åtgärder vidtagas, hotar för de kommande månaderna inte blott en kommunistisk eller en national-socialistisk revolution, utan även ett de hungrande massornas äppor.

Restaurant Damberg

MATSALEN i tr.

Lunch 1:00 - Diner 2:50 - Souppé 2:25
Dagligen Middags- och Aftonkonserter

gör pengarna

dryga —

köp

kooperativt

Konsten och motiven.

Höstsäsongen har börjat på allvar. Och konkurrensen om publiken är hård. Framförallt om den köpstarka. Depressionen går ut också öfver konstvärlden.

Börjar man utställningsronden på »Närskaandnavigraf konst» på Konstakademien, möter man idel gamla bekanta. Nästan allt är välkänt och utställt många gånger förut. Därför kan det vara av särskilt intresse att behandla konstnärernas motivkrets och inte deras konstnärliga kvalifikationer. Därför att de flesta deltagare är ju redan erkända namn.

Det är ganska förbluffande, att trots intendent Hoppes för radikala strävanden inom grafiken så förestående företal, konstnärer med radikalt inriktning icke föredras av för dem typiska bild.

Danmark, Finland, Norge och Sverige representeras på utställningen. Av dessa länder är Danmark och Norge övertaligt intressantast.

Anton Hansen, en av de starkaste satirikerna i Norden för närvarande, är dåligt företalad. Han har både skarpt ytterligt elaka och träffande karikatyrer på den borgerliga brackligheten och korruptionen och mycket vackra fabriks- och arbetsbilder, där han visar att han som konstnär också är en starkt positiv sista. Dessa sidor hos honom presenteras endast av »Danstruppen Orion», en stackars fattig man och två kvinnor, som för sitt uppehälle få roa andra lika fattiga med påskonster. Gratt i allert.

Axel Jørgensen, också en konstnär, som söker säga sanningen om den värld och det samhälle vi lever i, har inte fått med någon sådan bild. Endast träsnitsillustrationer till Oehlenschlägers »Nordens Gudiner»

Resa genom
Palestina.

Den underliga blandning av öddlig historia och flyktigt moderna förhållanden, religiösa strider som beståndsdelar i ekonomiskt och politiskt handlande, österländsk primitivitet och österländskt pionjärarbete på civilisationens fält, som är tecken på Palestina är målade skildrad i Märta Lindqvists (Quequén) »Palestina Dagar», som i höst kommit ut på Skoglund's förlag. Vad man minns om Palestina av idag har väl huvudsakligen förmedlats genom öfningarnas underrättelser om de spännande tvisterna inför Klugamuren och den nationella juklas förelsen, vars mål är laudelsfredliga återerövring genom kolonisation av dess ursprungliga folk. Genom hela den rasiska och starkt upplevda skildring, där Quequén's säkra penna ger huvuduttrycken från en 14 dagars värlig resa genom Palestina och Transjordanien, går som en underdön mellan märkliga förbindenhet mellan tradition och nutid, vilken förklarar så mycket av senare politiska händelser omkring det världsbefämda klipplandet vid Medelhavets kust.

För den i den bibliska historien

Vilket?

Naturligtvis

AMAFLO
Champoneringspulver

För såväl ljus som mörk hår i paket à 35 öre

Mogens Lorenzen utställer tre av de saker han förut haft utställda på Svensk-Franska. T. ex. »Liebknecht talar».

J. F. Willumsen var också bättre företalad på Svensk-Franska. Nu har man icke tagit med hans oerhörd starka och gripande bilder från kriget, utan mera neutrala, mindre färgliga.

På den norska avdelningen intresserar framförallt Edvard Munch, Henrik Sörensen och Erik Werensköld.

Edvard Munch har som så lyckats ge uttryck åt ångest, smärta och förtvivlan. Den ensamma, fattiges rädda för döden. Hans Strindbergsporträtt är genial människoskildring. Och hans syn på människornas intänkan och förstående.

Om Henrik Sörensen gjort litografier med radikala motiv känner jag inte till, men man skulle kunna förmoda det, då han ju gjort sådana tavlor. I varje fall dröjer man gärna vid hans avdelning. Hans kvinnogestalter är blida, veka, men ändå fasta.

Från Erik Werenskölds vägg lyser hans ljusa, nordiskt veka optimism. För honom tycks solen alltid skina och himlen vara ständigt blå.

På den finska väggen fläster man sig framförallt vid Henry Ericsson. Han etsar »Demonstrationståg», »Röd patrol», »Från ett fångläger», »Gatustrida». Han lyckas få fram det bästa, stumma, envisa hos de röda, som kämpa sin kamp under så oerhörd svåra förhållanden.

Eero Järnefelt har i stället en »Skyddsarkitekt». A ena sidan tungt, hopbitet proletariat allvar, å andra en väl utrustad, nästan elegant utstyrd »fosterlandsförvarare», visserligen skaggig och något barsk. Men han

väl bevandrade, är en resa till detta land, »omkring vilket fantasien aldrig upphör att kretsa», en färd med risker, men också med befröjning. Öddlig stämningssynad, och moderna småsköbeter låriga om byggnader och turistarrangemang frodas omkring de heliga platserna likaväl som det österländska eländet och smutsen. Men tvärsigenom all detta har åtminstone författarinnan till Palestinas dagar sett skönheten och oförgängligheten i de platser och minnen, som blivit nästan hela världens gemensamma egendom. Hon hämsätter dem också på ett sätt som är lärorikt i den bemärkelsen, att lärorens intresse blir helt bundet och man finner sig ha fått en lysande bild av de underliga folkblandningar och religiösa stridernas land.

Ett roande kapitel är det, som handlar om den svenska skolan i Jerusalem och dess föreståndarinnan, fröken Signe Ekblad. Vår ambassadris i Jerusalem är det hedersnamn författarinnan ger henne. Hennes uppgift inte endast som små oberäkneliga och smutsiga arabarnas uppfostrarna utan samtidigt som den sammanhållande kraften bland alla svenskar som bo i eller besöka Jerusalem, gör tydligen full rättvisa åt detta hedersnamn.

C. H. Märta Lindqvist, Palestinas dagar. Skoglund's förlag. Kr. 6.50.

skulle nog knappast ha något emot att få prova sina förtärliga vapen på de stackars värmlösa människorna ovanför honom på väggen.

Ur denna nu utförda synpunkt är inte mycket av intresse att hämta från Sverige.

Gösta Chatham har några ganska beska satirer, som nog inte skulle få publiceras i Svenska Dagbladet. »Religion och kristendoms», den lidande Kristus på korset och framför honom en myndig, bleket prelat. »Beauty and the beast» (skönheten och odjuret), en ung, skön dam, som tydligen sålt sig som hustru till ett stort fett svin.

Man t. o. m. nästan saknar Ossiian Elgströms pamfletter mot Ryssland. Nu har han bara bilder från Lappland och Grönland.

En konstnär som förbluffar är Isaac Grünewald. Hans litografi »De hemlösa» visar en djup mestadels med två stackars modlösa människobarn.

Gustav Magnusson har en »Tegelbrävar», en kraftig typ, som kliver iväg med sin tunga bärda.

Detta är som sagt ett försök att behandla de konstnärer, vilkas motiv intresserar.

Det gör också Bruno Liljefors, som nu utställer på Svensk-Franska konstgalleriet.

När jag i småskolan läste »Nils Holgerssons underbara resa», förstodres den fullkomligt att två avbildningar efter Bruno Liljefors. Dels hävsörnarna, som slötas sig ner över en fågel, dels en kråka. Jag blöddrade alltid förbi dem så fort som möjligt.

Denna min barndoms skräck har jag aldrig kunnat glömma, och jag erkänner att det försvårar min förmåga att uppskatta Liljefors. Men jag tror ändå, att uti instinkt då var riktig. Liljefors målar nästan avslutande rör, mord och död — i djurvärlden. Det är döda och dödas. Om denna sadistiska inställning möjligen bottnar i en flyktning till det grymma och meningslösa livet, kan jag inte säga. På mig verkar det inte så. Det verkar tvärtom som glädje öfver all denna livets grymhet.

Kanske är detta svårigheten för oss att förstå närmast föregående generation. Zorn, Carl Larsson och Liljefors har nu den period, då de är gamla, men inte gamla tillräckligt. Och varje konstbetraktarens synpunkt måste ju vara beroende av den tid och den miljö han lever i.

På Galleri Moderna utställer Ellis Wallin. Det är en frisk, hänsynslös landskapskonst, tekniskt mycket kunnig. Och ändå fläster man sig med hans stora »Komposition». Där ligger den döde, utmålade Kristus, och de sorgande så samlade omkring honom. Där finns något av samma allmänmänskliga »religiösa» känsla som i »Under Paris broar». Där är det en stackars kvinna, som satt sig med händerna i sköten, en bild av det fullkomliga sammanbrottet. Hon orkar inte klämma längre. Men barnet, framföden svor lugnt vidare, liksom morgonrodnaden lyser upp bakgrunden på Kristusstävian. Det finns i alla fall hopp. Världen kan inte få vara så däraktig, så planlös, som den varit hittills. Det måste bli bättre!

Lilly Arrhenius.

Stockholm 1931
Zetzelius & Thielanders Boktryckeri-A. B.

Vinterekipering

RÄV

ÅRETS MODE

Stor sortering till lägsta pris.
Rep. och konservering smottags.
KORSNÄR WERNER HAAKE
Hornsgatan 68

Vid köp av

TYGER

vänd Eder till

Hansson & Skoog

Klädeshandel
Drottninggatan 67
Nesitt smitt. BevaldsbiografenSpecialaffär i Kapp-, Dräkt-
och Klädningsstygerrobes manteaux
fourrures

salong alicé

regeringsgatan 50

tel. norr 1832

»få, nu levande människor torde vara mörk värda att skriva volymer om en Stalin».

skriver Stockholms Dagblad om

S. Dmitrievsky:

STALIN

Serien Dagens Ansikte.

Pris 9.50

BONNIERS